

appellante niet ten kwade geduid worden dat zij haar dekingsplicht in rechte heeft betwist.

8.4. Appellante is na het schadegeval overgegaan tot terugbetaling van de premies op grond van artikel 7 § 3 Wet Landverzekeringsovereenkomst. De terugbetaalde premies belopen 39.182,77 EUR (1.580.629 BEF).

Zoals hiervoor werd gesteld kan ten deze artikel 7 § 3 Wet Landverzekeringsovereenkomst geen toepassing vinden. Aldus ging appellante ten onrechte over tot terugbetaling van de premies.

Geïntimeerde heeft het bedrag van de door haar verschuldigde premies zelf reeds in mindering gebracht van haar vordering.

De eerste rechter heeft dan ook terecht de tegenvordering van appellante ongegrond verklaard.

9.1. Appellante is na het tussenarrest van 13 februari 2003 overgegaan tot dagvaarding in tussenkomst en gemeenverklaring van enerzijds NV Vaneflon en haar brandverzekeraar NV Gerling Konzern België en anderzijds de gemeente Hamme.

De dagvaarding van 3 februari 2004 lastens de gemeente Hamme werd uitgebracht voor de zitting van 12 februari 2004 waardoor de termijn van verschijning van 15 dagen niet werd gerespecteerd. De dagvaarding heeft evenwel haar doel bereikt, nu de gemeente Hamme is verschenen en haar standpunt kenbaar heeft kunnen maken. De dagvaarding van 3 februari 2004 is bijgevolg niet nietig.

De dagvaarding van 3 februari 2004 kon verder voor appellante geen belemmering vormen om op 26 februari 2004 een nieuwe dagvaarding te laten betekenen met eerbiediging van de termijn van verschijning. Deze dagvaarding was evenwel nutteloos gelet op de rechtsgeldigheid van de dagvaarding van 3 februari 2004.

9.2. Ten gronde dient vastgesteld te worden dat de beoordeling bij onderhavig arrest één geheel vormt met het tussenarrest van 13 februari 2003. Bij de huidige beoordeling wordt uiteraard rekening gehouden met hetgeen reeds eerder werd beslist in het tussenarrest.

Gedaagden in tussenkomst hebben geen tegenspraak kunnen voeren in het debat dat geleid heeft tot het tussenarrest. Zij hebben hun rechten van verdediging dan ook niet kunnen laten gelden in het volledige debat.

Het onderhavig arrest kan dan ook niet gemeen verklaard worden aan de gedaagden in tussenkomst, nu zij pas in het geding werden betrokken na het tussenarrest van 13 februari 2003.

De vorderingen in tussenkomst en gemeenverklaring zijn dan ook ongegrond.

10. Er zijn geen redenen voorhanden om een vergoeding wegens tergend en roekeloos geding toe te kennen aan de gemeente Hamme lastens appellante.

Het kan appellante niet ten kwade geduid worden dat zij gepoogd heeft de gemeente Hamme alsnog in de procedure te betrekken. Zij heeft geen misbruik gemaakt van haar recht om een derde in de procedure te doen tussenkomen.

Bovendien blijkt niet dat appellante te kwader trouw handelde of de bedoeling zou hebben de gemeente Hamme te schaden.

Bij de beoordeling van de zaak zijn de in Belgische frank uitgedrukte bedragen wetshalve omgezet in euro, tevens rekening houdende met de afrondingsbepalingen.

Wanneer de Belgische franken nog zijn vermeld, is dit louter ten informatieve titel.

Op deze gronden,

Het hof, rechtdoende op tegenspraak;

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik in gerechtszaken;

Verklaart het hoger beroep deels gegrond;

Verklaart het incidenteel beroep ongegrond;

Bevestigt het bestreden vonnis, met dien verstande dat de aan geïntimeerde toekomende vergoeding wordt herleid tot 1.178.620,10 EUR, te vermeerderen met de verwijlrenten aan de wettelijke intrestvoet op 1.072.958,51 EUR vanaf 25 juni 1999 tot 26 juli 1999, op 1.090.026,20 EUR vanaf 27 juli 1999 tot 15 december 1999 en op 1.178.620,10 EUR vanaf 16 december 1999 tot de datum van betaling.

Verklaart de vorderingen in tussenkomst en gemeenverklaring ontvankelijk doch ongegrond;

Wijst dienvolgens deze vorderingen af.

Verklaart de vordering van de gemeente Hamme in betaling van een schadevergoeding wegens tergend en roekeloos geding ontvankelijk doch ongegrond;

Wijst dienvolgens deze vordering af.

Veroordeelt appellante tot de kosten van deze instantie gevallen aan de zijde van geïntimeerde en gedaagden in tussenkomst en begroot deze telkens op de rechtsplegingsvergoeding van 456,12 EUR;

Zegt dat appellante haar eigen kosten van deze instantie dient af te dragen.

(...)

Noot

Zie tevens het tussenarrest in deze zaak, hof van beroep te Gent van 13 februari 2003, p. 864 in dit nummer.